

BİLEMEDİKLERİMİZİ BİLSEYDİK YENİ TAKVİM YILINI NASIL KUTLARDIK?

Ezelde takdir edilen bizler, zamanı gelince dünyaya teşrif ediyoruz. Dünya kelimesi anlam itibariyle “Yakın Hayat ” manasına gelen **dünüv** kökünden türemiştir. Kur’an’da da ahiret hayatının karşılığı çok defa, “**Yakın hayat**” anlamında kullanılmaktadır. Bu yakın hayatın ardından gelecek olan hayata, “**sonsuz hayat**” anlamında “**âhiret**” adı verilmiştir. Zaten bu iki zıt anlamlı kelime Kur’an’da çoğu kez beraber kullanılmaktadır.

Yakın hayat olarak isimlendirilen dünya kelimesine bir de “ Fani” sıfatı eklenmiş “ Fani dünya “ olarak söylemeye devam ediyoruz..

İster “ Yakın Hayat” diyelim, istersek “ Fani Dünya” diyelim bu dünyada açan çiçekler soluyor, eren meyve dalında tutunamıyor, büyüyen ağaçların kökleri kuruyup günü geldiğinde devriliyor. Ana rahmine düşen ceninden, aksakallı dedelere kadar herkes uzun ince bir yolda gece gündüz durmadan yürüyerek “ Yakın hayattan” “ Sonsuz hayata” gideceğine inanıyor. Mal toplayıp peyniri şişenin içerisine koyup dışarıdan yalayarak ekmekle karnını doyuran cimri (1) de gidiyor, 7 ceddine değil, 72 cedit için mal toplayıp da şekeri, tansiyonu dolaysıyla yiyemeyen zengin de gidiyor, soğan ekmek yiyen gariban da gidiyor. Kısacası toplayan da gidiyor, dağıtan da gidiyor.

Daha başka inanan Musa da öldü, münkir Firavun da öldü. Hz. İsa da öldü, ona zulmeden Roma kralları da öldü. Peygamberimiz de Ebu cehil de öldü. Yıldızlı otellerde muhteşem doğum günü kutlayanlar da öldü, geçmiş yıllarda alkol duvarını aşarak yeni yıl kutlamaları yapanlar da öldü veya ölecek, bu yıl da aynı şekilde kutlayanların veya kutlamayanları kaç tane önümüzdeki yıla kalacak Allah bilir. Şöyle veya böyle bu dünyada nefes alıp veren herkesin günü geldiğinde nefesi tükenecek. Akan nehirlerin denizlerde toplandığı gibi, nefesler de tükendiğinde bedenler de mezarlarda toplanmaya devam edecek. Hiçbiri bu dünyaya kazık çakamadı. Durum böyle olduğuna göre benim kendimce merak ettiğim soruların sizlerin de ilgisini çekeceğini umarak gelin hep beraber merak edelim.

Bu fani ve yakın hayatta bilemediklerimizi bilseydik hayatımız nasıl olurdu?

- 1- Dünyaya geldiğimizde bu yakın ve fani dünyada kaç yıl yaşayacağımız da bildirilseydi ne olurduk? İnsan bedeninin azami dayanaklığı 90 yıl. 90 yıldan sonra yaşasa da beden bir işe yaramıyor. Bu takvim yılında 80 yaşına girdim. Merdiven basamaklarının sonuna geldiğim idraki içindeyim. Öleceğime inanıyorum da ne hikmetse hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyorum. Sanırım siz de öylesinizdir. Ömrümüzün bir sınırı olduğunu, haydan(Allah'tan) gelen nefesimizin Hu 'ya (Allah'a)gittiğini ve bunların sayılı olduğunu hep berber biliyoruz. Ama o sınır, bizim bilgimize sunulsaydı bir hafta önce idrak ettiğimiz yeni takvim yılını günah işleme yarışı ile kutlayabilir miydik? Herhalde o sayı yaklaştıkça darağacına çıkmakta olan bir idamlık gibi sevdiklerimizle birlikte emdiğimiz süt burnumuzdan gelirdi.
- 2- Hayatta yaşadığımız müddetçe başımıza gelecek musibetler bildirilmemiştir. Bildirilmemesi de büyük bir nimet ve rahmettir. Şayet yaşayacağımız bu kederli ve acıklı günler bildirilmiş olsaydı o musibeti beklemek, gelecekteki acılar daha yıpratıcı olur, onu düşünmekten sağlığımız altüst olurdu.
- 3- “ La gayba illellah” Gayb bilgisi (gelecek bilgisi) tamamen Rabbi'mize aittir. İnsanlar geleceğe ait bilgileri bilmiş olsaydı insanların psikolojileri altüst olur, gelecekteki acıları düşünerek çalışma ve çabalama azmini yitirirdi.
- 4- Bilmediğimiz ve bize bildirilmeyen bilgiler hayatımızı yaşanır kılmaktadır. Tahammül edebileceğinden daha fazla şey bilmesi, insan için mutsuzluk kaynağı olurdu.

Sadece bunlar mı?

5-Birbirimizin fiziki yapısını (şeklini, şemailini) gördüğümüz gibi içimizi de görebilseydik dünya çekilmez olurdu. Evimizde eşimizin, mahallede ve işyerinde arkadaşlarımızın, dostlarımızın bize olan düşüncelerini, içlerinden geçenleri görmüş ve bilmiş olsaydık, evimizde oturamaz, aynı sokakta, aynı apartmanda dostlarımızla yaşayamaz hale gelirdik. Hayatımızın devamı için “Setterul guyup” (ayıpları örten) Rabbimiz birbirimizin ayıplarını örterek beraberce yaşama imkânı vermiştir.

Rabbimiz içinde yaşadığımız kâinatta zerreden küreye ne yaratmış ve ne takdir etmişse, bizim için yarattığı gibi aynı zamanda başı boş bırakmayarak mukaddes vahiyleriyle de rehberlik etmiştir. ***Yasin 60-61 de:” Ey Adem oğulları ben size şeytana tapmayın(kulluk etmeyin) çünkü ‘o size apaçık bir düşmandır. İşte bana ibadet(kulluk) edin ‘ diye, ahd vermedim mi? İşte doğru yol budur,***

demedim mi?” Buyurarak, şirk, rüşvet, hırsızlık, kumar, alkol, uyuşturucu, fuhuş, taciz ve tecavüzlerin vs. dinen haram ve günah olarak kabul edilen fiillerin dünyada insanın yüzünü kızarttığı gibi, öbür dünyada da yüzümüzün kızarmasıyla kalmayacağını ve bunların bir bedeli olacağını Rabbimiz beyan etmektedir. Bir dinin dünyada yararı varsa, ahirette de yararı vardır. Dikkat edin şeytanın dürtüsüyle bu yüz kızartıcı fiilleri işleyenler daha öbür tarafa kalmadan bu dünya da cehennem hayatını yaşamaya başlarlar. Burada sözü geçen şeytanı çirkin yüzlü, saç -sakalı birbirine karışmış bir varlık olarak karanlık köşelerde, kâşanelerde aramayın. Şeytan da melek de içimizde. Allah bizi yaratırken şaşmaz terazi olan “ Vicdan” terazisini içimize yerleştirmiştir. Vicdanın sesini erenler Tanrı fısıldaması olarak kabul ederler. Kul, helal ve sevapları işlediğinde ferahlar, haram ve günahları işlediğinde daralır ve vicdan kararır. Her haram ve günah vicdanda lekeler oluşturur. Çoğalan bu lekeler daha sonra yüze yansiyarak yüzü karartır.

Sahabeler “Yaresülellah sevap nedir, günah nedir?” diye sorarlar. Cevap gayet net ve kısadır. “ Günah, işlediğinizde içinizde sıkıntı uyandıran işlerdir. Sevap ise işlediğinizde içinizde ferahlık uyandıran işlerdir.”

Kısacası ister nefsimizin (şeytanın) kulu kölesi olalım, istersek Rabbimizin. Dünyada alıp verdiğimiz her nefes, doğup batan her güneş bizi ihtiyarlığa yaklaştırıyor, belimizi kamburlaştırıyor, gözümüzü fersizleştiriyor, sonunda da altını tutamayan çocuk haline getiriveriyor.

Deniz ortasında yapılan tarihi kız kulesinin efsanesinde hep ölümden kaçanların hikâyesi vardır. Uzayda hava geçirmez çelik zırhlar içinde her türlü ihtiyacı karşılayabilecek uzay gemileri yapılsa bile ışığın, havanın giremediği yere ölümün girebileceğini haber veriyor Rabbimiz.

O halde Rabbimize kavuşacağımız inancıyla bu fani dünyada onu unutmuş olarak yaşamayalım. : “..... ***sizin bu günü (dünyada iken) unuttuğunuz gibi, biz de sizi unuturuz. Yeriniz ateştir. Size hiç yardımcı da yoktur.***” (***Casiye -34***) unutulanlar, unutanları affetmezlermiş. Orada Rabbimiz tarafından unutulmak ne hazin şey.

Bizi yokken bilen Rabb'imiz, öldükten sonra da elbet bilecek. Herkesin unuttuğu yerde bizi Q, hatırlayacak.

Yeni takvim yılımız, nefsimizin (şeytanın) sevineceği işlere değil, Rabbimizin hoşnut olacağı işlere vesile olması umuduyla, tüm okurlarıma hayırlı yıllar temenni ediyorum

Not: (1) “ Mal toplayıp peyniri şişenin içersine koyup dışarıdan yalayarak ekmekle karnını doyuran cimri(1) de gidiyor.” Bu tespitimde zerre kadar abartım yok. Ben böyle bir cimriye bizzat Manisa’da şahit oldum. Bir esnaf dostumu dükkanında ziyaretim esnasında dükkanın kapsından üzerindeki pejmürde bir elbise ve çorapsız ayaklarında, eski bir ayakkabı ile dükkana bir vatandaşımız girdi. Ben bu kardeşimizin dilenci olduğunu düşünerek cebimi yoklamaya çalışırken, esnaf arkadaşımız para kasasına yönelerek açtığı kasadan sayarak bir demet para çıkardı ve bu kardeşimize takdim etti. Esnaf arkadaşımızın bu durumu karşısında merak ettim. Hayırdır “(.....) kim bu kardeşimiz” dediğimde: “Hocam gelen bu kardeşimiz benim dükkan sahibim. Bu sırada tam 11 tane dükkânı var. Günü geldiğinde dakika aksatmaksızın ilk kirayı benden tahsil etmeye başlar. Ev sayısını ise hiç bilmiyorum. Zamanla bu arsa onunmuş. Müteahhide ev ve dükkân karşılığı vermiş. Manisa’nın ileri gelen gayrimenkul sahiplerinden biri. Varlık içinde yokluk hayatı yaşayan biri. Kendisi yemediği gibi aile çevresine de zırnık koklatmıyor. Torunları bana geldiler: (.....) amca parayı hazırla. Dedemi toprağa koyduktan sonra ilk defa senin dükkândan başlayacağız satmaya’ dediler.”

Rahmetli dedem: “Allah’ın hikmetinden sual olunmaz” derdi. Bu kardeşimin yorumunu siz okurlarıma bırakıyorum. www.kadirkeskin.net